

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje

„PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ – Karolina Biekšaitė-Jezerska

Karolina Biekšaitė-Jezerska kiekvienam Pilaitės poezijos pavasariui, kurie čia miškelyje rengiami nuo 2003 metų (ši kartą vyks gegužės 24-ąją), sukuria naujų eilių. Ji į Pilaitės kultūrinį gyvenimą aktyviai įsijungė tik po Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo, kai 1997 metais sugrįžo gyventi į gimtąją šalį iškentusi politinės kalinės ir tremtinės negandas. Karolina Biekšaitė-Jezerska eiles kūrė ir tremtyje, ir svečioje šalyje – Ukrainoje. Joje apsigyveno, nes tremtyje ištekėjo už politinio kalinio, kilusio iš Vakarų Ukrainos. Pasitinkdama devintąjį dešimtį nepadedama plunksnos į šalį. 2009 metais Pilaitės bendruomenės iniciatyva 85-čio proga išleista Karolinos Biekšaitės-Jezerskos eilėraščių knygelė „Žodis Lietuva sieloje ir lūpose“. Ją pilaitiškiams teatralizuotai pristatė Pilaitės liaudies teatras. Ši liaudies dainė ir tautodailininkė (piešia ir tapo) ne kartą apdovanota Pilaitės seniūnijos, Pilaitės bendruomenės ir Lietuvos Seimo garbės raštais. Jos paveikslai papuošė beveik visus Pilaitės poezijos pavasariui skirtus leidinius.

Pavasariškos Karolinos Biekšaitės-Jezerskos eilės:

Kur ruošiesi, lietuvi,

Kraudams čiabodanus?

Nejau mūsų Tėvynėj

Tau per tamsus dangus?

Gal Baltijos pakrantė

Tau tapo per sekli?

Todėl žuvėdrų klyksmo

Tu jau nebegirdi...

Kvapaus pušų ošimo
Negirdi, neklausai.
Ažuolų šimtamečių
Praeitį pamiršai.

Prie svirno liks žagrelė –
Surūdys pamiršta!
Prieklėtyje dalgelė
Našlaite palikta.

Kas pasitiks Tave ten?
Kas į gryčią pakvies?
Kas kvapia lino staltiese
Valgant stalą užties?

Vilioja Tave toliai,
Nežinomi krantai.
Sakyk, sakyk, lietuvi,
Ko ieškai, ar žinai?

Ilgai ten neiškęsi!
Iš ilgesio mirsi.
Tiktai nepavėluoki grįžti,
Nes tėvų rerasi.

Kol dar motulė laukia
Prie vartų, prie svirties,
Paims Tave už rankos
Ir į gryčią pakvies.

Džiaugsmas didis motulei,
Kai sugriš jos sūnus,
Ir jau gilioj senatvėj
Užuovėja jai bus.

Tad grįški į Tėvyne,
Į gimtuosius namus.
Neieškok svetur laimės,
Kur svetimas dangus.

Vyturėliai – taškelis...
O toks didis dangus!
Perskrenda mylių mylias,
Bet grįžta į lizdus.

Sugrišk, sūnau, – o laime!
Laukia beržo sula...
Sublizgės vėl žagrelė
Prieklėty palikta.

Sužvangės vėl dalgelė,
Pradalges kvapais klos,
O Lietuvos padangėj
Tau vyturiai giedos
Ir darbuose vis guos!

Parėmus durų staktą,
Klaidžioju tarp žiedų.
Pačios gražiausios gėlės, –
Išsirinkt negaliu.

Mielai padovanočia
Puokštę kvapių žiedų
Už nuostabų suololių
Palangei tarp gėlių.

Nusibodo remt staktą
Ar sėdėt ant skadų.
O kad čia būt suoloelis, –
Širdis man plakt džiaugsmu.

Sėdėčia ant suoloelio,
Kalbinčia gėleles
Ir taip linksmi praleisčia
Su jomis dieneles.

Su jom pasidalinčia
Savo vargais, džiaugsmais,
O dangui pasimelsčia,
Kad laistyt jas lašais.

Kas toji laimė?

Man didžiausia laimė,
Kad matau dar saulę...
Kai gėriuos žydryne dangaus,
Kurioj vyturėlis
Lyg mažas taškelis
Paberia dainelę
Gražiausios gaidos.

Sudrebina dangų,
Sujaudina širdį,
Artojui priduoja jėgos,
Kai sklinda, kai plaukia
Jausminga dainelė
Virš mano
Brangios Lietuvos.

Matau toks baltutis
Rausvas debesėlis,
Nurausvintas
Saulės skaisčios
Kaip Nemunas plaukia
Į gintaro jūrą,
Klausydams vyturėlio
Dainos...

Tas mažas taškelis –
Palaima artojams.
Jo džiaugsmas
Sunkiuose darbuose.
Jos klausosi žemė
Ir šventas miškas.
Jos klausos
Dangus Lietuvos.

Čiulbėk, vyturėli,
Mažytis paukšteli, –
Galybė didingo dangaus.
Jo vargą išlieki –
Tik jam patikėki, –
Artoją laukų Lietuvos.